

Drievuldigheid jaar B

Mt. 28, 16-20

Wij leven in een technische wereld en worden daar ook constant door omringd. Het gaat over megabytes en gigabytes, backbone en browsers, modem, host en server. Als u er niets van snapt is dat niet erg: ik heb de termen ook moeten opzoeken. Waarom vertelt ik dit dan? Om te laten zien hoe die technische wereld een eigen taal heeft.

Dat geldt ook voor het geloof of de Kerk: wij hebben een eigen taal. En veel mensen, met name jongeren, spreken die eigenlijk nog maar amper of niet meer. Het gevoel voor het mystieke, het transcendente of hoe u het ook noemen wilt, is vaak weg en de taal om het ter sprake te brengen ontbreekt of wordt niet meer begrepen.

Dat zorgt soms voor problemen. Want geloofstaal, de taal van de Kerk en de liturgie is nu eenmaal een andere dan die bij de bakker of de slager horen. Dat betekent ook dat ge daarin opgevoed moet worden om er thuis in te geraken.

Een aantal van u hebben in hun kindertijd de tanden nog mogen stukbijten op de oude catechismus. “Wat is God? God is een zuivere geest, oneindig volmaakt, Schepper, Heer en Meester van hemel en aarde, oorsprong en einddoel van alle dingen”. Die had zeker z’n nadelen: ge hoefde het niet te snappen, als ge het maar van buiten kende. Maar een voordeel was wel dat kinderen al van kleins af vertrouwd werden gemaakt met een bepaalde manier van denken en spreken rond geloof. Er werd wel een basis gelegd waar men later kon op verder bouwen.

Mensen zeggen soms wel eens: “Jongeren begrijpen de taal van de Kerk niet meer”. Maar ligt de oorzaak daarvan louter en alleen bij de Kerk? Bovendien: iedere keer als ik bijvoorbeeld een preek voorbereid wordt ge u er eigenlijk van bewust hoe beperkt of begrensd onze taal in feite is als ge wilt spreken over God. En toch zijn ook heel veel kansen, juist met name bij kinderen omdat die vaak nog minder “aangetast” zijn door ons technisch, analytisch denken en spreken: die gaan nog niet direct allerlei moeilijke hersenkronkels maken.

Ooit vroeg ik aan een groep kinderen om eens een tekening te maken van God. Eén van de kinderen zei toen: “Ik teken God eerst maar met mijn potlood, dan kan ik nog eens iets weggommen”. Eigenlijk is dat heel mooi gezegd, want zo gaat het dikwijls met God. Ge kunt u daar eigenlijk geen definitief beeld van maken. Ons heel leven lang zullen we daaraan moeten blijven tekenen en gommen. En dan nog zullen we op het einde van ons leven moeten vaststellen dat het eigenlijk allemaal maar stukwerk is.

Dat besef maakt hetgeen gezegd kan worden over de H. Drievuldigheid eigenlijk allemaal zo relatief. Van de ene kant móet erover gesproken worden: het is één van de fundamenteën van ons geloof. Van de andere kant moeten we ook beseffen en durven toegeven: ik kan, ik moet wel over God nadenken, maar ik

zal Hem nooit kunnen begrijpen. En hoe dieper ge daarin doordringt, hoe meer ge ook zult beseffen: het blijft me overstijgen.

God zal voor mensen altijd een groot geheim blijven. Maar dat betekent niet dat Hij daardoor ook abstract is of ver weg of onbenaderbaar, maar dat Hij zich naar ons toekeert in het beeld van de Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Johan Goris, pastoor